FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CHRISTINE STIX-HACKL

fremsat den 20. september 2001 [1]

I — Indledning

1. Under nærværende sag anfægter appellanten, Pascual Juan Cubero Vermurie, den af Retten i Første Instans den 3. oktober 2000 afsagte dom i sag T-187/98, Cubero Vermurie mod Kommissionen (Sml.Pers. I-A, s. 195, og II, s. 885, herefter »den appellerede dom«), hvorved Kommissionen frifandtes.

2. Appellanten havde under sagen for Retten bl.a. nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 6. april 1998 om ikke at forfremme ham til lønklasse A5 i forfremmelsesåret 1998.

3. Sagen rejser spørgsmål om, hvorvidt mobilitet kan skade en tjenestemands karriereforløb, for så vidt som den forringer hans udsigter til forfremmelse på hans nye tjenestested.

1 — Originalsprog: tysk.

II — Faktiske omstændigheder, sagens behandling for Retten i Første Instans og den appellerede dom

4. De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for den anfægtede afgørelse, er fremstillet således i den appellerede dom:

»1 Den årlige forfremmelse af Kommissionens tjenestemænd foregår efter en procedure, der er fastsat i »*praktisk vejledning vedrørende forfremmelsesproceduren for Kommissionens tjenestemænd i kategori A og sprogtjenesten*«, hvilken vejledning parterne har fremlagt (herefter »forfremmelsesvejledningen«). Proceduren er opdelt i fem etaper.

2 Den første består i, at administrationen bekendtgør listen over de tjenestemænd, der kan forfremmes, hvilken liste omfatter alle de tjenestemænd, som opfylder anciennitetsbetingelserne i artikel 45 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«). Denne liste gør det muligt for de pågældende tjenestemænd at gøre administrationen

opmærksom på eventuelle fejl eller mangler.

3 I anden etape sammenligner hver generaldirektør kvalifikationerne hos de forfremmelsesværdige tjenestemænd i vedkommendes tjeneste og meddeler i prioritetsorden sine forslag til forfremmelse til forfremmelsesudvalget.

4 I tredje etape udfærdiger dette udvalg et forslag til listen over de mest forfremmelsesværdige tjenestemænd ved at sammenligne de forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester efter en bedømmelsesmetode tilpasset den pågældende lønklasse. For sagsøgerens vedkommende traf forfremmelsesudvalget afgørelse i henhold til den bedømmelsesmetode, der er fastsat for tjenestemænd i lønklasse A6, der kan forfremmes til lønklasse A5. Denne metode er baseret på, at der tildeles de pågældende et vist antal point på grundlag af den prioritetsrækkefølge, som hver generaldirektør har fastsat, bedømmelsesrapporterne, anciniteten i lønklassen og tjenesten samt alder. Den prioritetsrækkefølge, der er fastsat af generaldirektøren, medfører navnlig tildeling til de forfremmelsesværdige alt efter deres indplacering af et vist antal point (70, 45, 20 eller 0), som er tildelt hvert Generaldirektorat på grundlag af, hvor mange forfremmelsesværdige tjenestemænd det har.

5 Under denne etape gennemgås stillingen for de tjenestemænd, der bl.a. som sagsøgeren, har været genstand for en mobilitetsforanstaltning, forudgående af et begrænset paritetisk sammensat udvalg, som forelægger nævnte forfremmelsesudvalg en rapport over de tilfælde, som er blevet behandlet af dette begrænsede udvalg.

6 I fjerde etape vedtager — eller ændrer — ansættelsesmyndigheden forfremmelsesudvalgets forslag og offentliggør listen over de mest forfremmelsesværdige tjenestemænd. Femte og sidste etape består i, at det medlem af Kommissionen, der er ansvarlig for personalet, træffer afgørelse om forfremmelse på grundlag af sidstnævnte liste og efterfølgende underskriver de individuelle afgørelser.

7 Der sondres mellem to former for forfremmelse. Forfremmelse inden for en stillingsgruppe og forfremmelser mellem stillingsgrupperne. Denne sag drejer sig om en forfremmelse fra lønklasse A6 i en stillingsgruppe til lønklasse A5 i en anden, altså en forfremmelse fra fuldmægtig til ekspeditionssekretær.

8 Cubero Vermurie var tilknyttet Generaldirektoratet »Finanskontrol« (GD XX) i tidsrummet 16. september 1986 til 31. august 1996. Han gjorde i tjenestens interesse midlertidigt tjeneste ved De Europæiske Fællesskabers Domstol fra den 1. januar 1989 til den 31. december 1990. Den 1. sep-

tember 1996 blev han tilknyttet Generaldirektoratet »Forbrugerpolitik« (GD XXIV) som sekretær for generaldirektøren. Han har siden den 1. april 1997 været tilknyttet Generaldirektoratet »Information, kommunikation, kultur og AV-sektoren« (GD X).

9 Sagsøgeren, der siden den 1. januar 1993 har været indplaceret i lønklasse A6, blev af GD XX indstillet til forfremmelse til lønklasse A5 og figurerede i forfremmelsesåret 1996 som nr. 6 og i året 1997 som nr. 4 på listen uden tillægspoint.

10 GD XXIV indstillede ham som nr. 3 i forfremmelsesåret 1998.

11 Ved skrivelse af 13. januar 1998 indgav sagsøgeren klage til forfremmelsesudvalgets formand, hvori han anførte følgende:

»Jeg skal henlede Deres opmærksomhed på, at jeg i proceduren for forfremmelse fra en stillingsgruppe til en anden stillingsgruppe i forfremmelsesåret 1998 ikke er placeret på en såkaldt "gunstig" plads på den liste, der er udarbejdet af GD XXIV. Efter Generaldirektorat XX blev jeg tilknyttet GD XXIV i tjenestens interesse (henset til karakteren af min opgave dér) med henblik på at varetage den vigtige stilling som sekretær for generaldirektøren. Hvis jeg ikke havde foretaget denne forflyttelse, var jeg blevet forfremmet til lønklasse A5 under den løbende forfremmelsesprocedure, idet jeg da ville være forblevet på den liste, der var udarbejdet af GD XX (som nr. 2 af de tiloversblevne, ikke forfremmede tjenestemænd fra året før).

Hvis der ikke tages hensyn hertil, er det klart, at mobiliteten alvorligt vil have skadet mit karriereforløb (trods det forhold, at Kommissionen fører en fast politik med henblik på øget mobilitet).

[...]«

12 Ved skrivelse af 2. april 1998 meddelte formanden for forfremmelsesudvalget sagsøgeren følgende:

»Efter Deres ansøgning af 13. januar 1998 har det begrænsede paritetiske udvalg, som ansvarlig for behandlingen af klager og problemer i forbindelse med mobilitet, behandlet Deres sag.

På grundlag af sagens akter har udvalget ikke fundet sig i stand til at anbefale forfremmelsesudvalget at forfremme Dem.

Forfremmelsesudvalget har i sit møde den 5. marts 1998 stadfæstet det begrænsede udvalgs afgørelse vedrørende Deres klage.«

13 Sagsøgerens navn figurerede hverken på listen over de mest forfremmelsesværdige tjenestemænd eller på listen over forfremmede tjenestemænd, der blev offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* henholdsvis nr. 1033 af 16. marts 1998 og nr. 1036 af 6. april 1998.

14 Sagsøgeren indgav derfor den 21. april 1998 en klage, hvori han bl.a. anførte følgende:

»Det fremgår klart af de nævnte faktiske omstændigheder [i klagen], at mobiliteten, trods det forhold, at Kommissionen fører en fast politik til fremme heraf, alvorligt har skadet mit karriereforløb, idet ansættelsesmyndigheden ved sin afgørelse af 6. april 1998 om forfremmelserne i 1998 ikke forfremmede mig til lønklasse A5, hvilket ville være sket, såfremt jeg ikke i tjenestens interesse var blevet forflyttet fra GD XX til GD XXIV.«

15 Ved skrivelse af 12. maj 1998 intervenerede generaldirektøren for GD × (hvor sagsøgeren nu gør tjeneste) til støtte for sagsøgerens klage. Generaldirektøren anførte i denne skrivelse, der var adresseret til generaldirektøren for Generaldirektoratet for Personale og Administration (GD IX), bl.a., at sagsøgeren var blevet forflyttet i tjenestens interesse, at han havde udøvet sit hverv som sekretær for generaldirektøren særdeles kompetent, og at han ville være blevet forfremmet til lønklasse A5, såfremt han var forblevet i GD XX i henhold til reglerne om tildeling af forfremmelser inden for Kommissionen. Han anførte afslutningsvis, at sagsøgerens karriereforløb var blevet skadet, og at han havde lidt ikkeøkonomisk skade.

16 Sagsøgerens tidligere generaldirektør i GD XX intervenerede også til støtte for klagen ved skrivelse af 15. maj 1998 til generaldirektøren for GD IX, hvori bl.a. anføres følgende:

»Uden at ville intervenere i sagens realitet kan jeg bekræfte, at Cubero, hvis han ikke havde forladt GD XX — og alt andet lige — ville være blevet forfremmet til lønklasse A5 i indeværende forfremmelsesår 1998.

Det fremgår således, at Cubero siden forfremmelsesåret 1996 har været omfattet af forslagene til forfremmelse til lønklasse A5 i GD XX, hvor han har været indplaceret umiddelbart efter [H.] på prioritetslisten, og at GD XX i 1998 opnåede to forfremmelser til lønklasse A5, heriblandt nævnte [H.] (den eneste tiloversblevne fra 1997) samt forfremmelsen af den tjenestemand, der var placeret umiddelbart herefter (altså på den plads, som var blevet ledig efter Cubero's afgang) på vores prioritetsliste.«

17 Sagsøgerens klage blev afvist ved afgørelse af 9. oktober 1998. Det hedder heri bl.a.:

»På grundlag af det anførte finder ansættelsemyndigheden, at man ikke kan foreholde den at have udøvet et åbenbart urigtigt skøn eller anvendt sit skøn til andre mål end fastsat. Forfremmelsesudvalget har foretaget en sammenligning af tjenestemændenes fortjenester og herved strengt overholdt de regler, der er offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 309 af 26. februar 1981, altså på grundlag af bedømmelsesrapporterne, generaldirektoraterne forslag og de forfremmelsesværdige tjenestemænds karriereforløb. Forfremmelsesudvalget har endvidere behandlet Cubero's særlige stilling, men har dog på grundlag af sagens akter fastslået, at trods Cubero's åbenbare fortjenester, som i øvrigt indebar, at han blev indstillet til forfremmelse af GD XXIV, hvilke fortjenester også er anerkendt i en skrivelse til det begrænsede paritetiske udvalg, opfyldte han ikke betingelserne for at få tildelt tillægspoint, hvilket ville have medført, at hans navn blev optaget på listen over de mest forfremmelsesværdige tjenestemænd, og han eventuelt var blevet forfremmet.«

5. Retten fandt dels, at sagsøgerens klagepunkter ikke kunne antages til realitetsbehandling, dels at de var ugrundede.

6. Retten afviste først et klagepunkt, der var baseret på tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24, stk. 3 og 4, med den begrundelse, at det ikke var blevet påberåbt i klagen af 21. april 1998. Retten forkastede ligeledes de klagepunkter, der var støttet på tilsidesættelse af legalitetsprincippet, proportionalitetsprincippet samt princippet om beskyttelse af den berettede forventning under henvisning til, at disse klagepunkter ikke var tilstrækkeligt begrundede.

7. Vedrørende sagens realitet fastslog Retten indledningsvis, at et klagepunkt, der var støttet på tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, var ugrundet. Retten henviste herved til, at først det begrænsede paritetiske udvalg og dernæst forfremmelsesudvalget rent faktisk havde foretaget en særlig gennemgang af sagsøgerens stilling og ikke havde anvendt reglerne om mobilitet i forfremmelsesvejledningen strengt.

8. Retten forkastede ligeledes et klagepunkt, der var støttet på tilsidesættelse af billigheds- og ligebehandlingsprincippet, under henvisning til, at det begrænsede paritetiske udvalg og forfremmelsesudvalget ved deres bedømmelse af sagsøgerens fortjenester havde taget hensyn til hans særlige stilling og bl.a. havde overvejet at tildele ham tillægspoints.

9. Sagsøgeren havde endvidere gjort gældende, at en tjenestemand i hans tidligere generaldirektorat, G., som figurerede efter ham, og som ikke var blevet forflyttet, var blevet forfremmet i det pågældende forfremmelsesår. Retten forkastede dette argument under henvisning til, at den metode, Kommissionen havde ved bedømmelsen af henholdsvis G.'s og sagsøgerens fortjenester, ikke var behæftet med noget åbenbart urigtigt skøn.

III — Appellantens påstande

10. Under denne appelsag har appellanten nedlagt følgende påstande:

1) Appellen antages til realitetsbehandling, og appellanten gives medhold.

2) Følgelig

a) ophæves den appellerede dom

b) træffer Domstolen selv afgørelse efter appellantens påstande i det oprindelige søgsmål:

— ansættelsesmyndighedens afgørelse af 6. april 1998 om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse A5 for forfremmelsesåret 1998 annulleres

— den udtrykkelige afgørelse af 9. oktober 1998 om afvisning af sagsøgerens klage af 27. april 1998 over afgørelsen, registreret af Generalsekretariatet den 6. maj 1998 under sagsnummer R/436/98, som søges annulleret, annulleres

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som efter ret og rimelighed samlet fastsættes til 250 000 BEF

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes under alle omstændigheder at betale omkostningerne ved sagens behandling i første instans og i appelsagen.

IV — Parternes argumenter under appelsagen samt vurdering

11. Appellanten har til støtte for sin appel fremført et enkelt anbringende, som støttes på retlige fejl og modsigelser i den appellerede doms præmisser. Anbringendet består af fire led, som hver skal behandles separat.

Anbringendets første led, hvorefter et anbringende om tilsidesættelse af artikel 24, stk. 3 og 4, kan antages til realitetsbehandling

Argumentation

12. Appellanten har med det første led af anbringendet anfægtet, at Retten i sin dom afviste sagsøgerens anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24, stk. 3 og 4. Disse bestemmelser vedrører tjenestemandens »videreuddannelse« og fastsætter, at der skal tages hensyn til denne videreuddannelse for så vidt angår karriereforløbet. Appellanten har herved henvist til diverse afsnit i sin klage samt i skrivelsen af 13. januar 1998. Han gør herved bl.a. gældende, at mobilitet udgør et vigtigt punkt i tjenestemændenes karriereforløb, idet de herved gives mulighed for at udvide deres kvalifikationer og kundskaber. Det følger heraf, at han i sin klage fremførte dette anbringende. Da Retten med urette afviste dette, er den appellerede dom behæftet med retlige fejl på dette punkt.

13. Kommissionen har anført, at dette led af anbringendet skal afvises, idet det vedrører en vurdering af de faktiske omstændigheder. Subsidiært gør Kommissionen gældende, at klagen og skrivelsen af 13. januar 1998 vedrørte appellantens mobilitet, mens vedtægtens artikel 24, stk. 3 og 4, vedrører videreuddannelser, såsom sprogkurser eller stenografiprøver. Tjenestemænds mobilitet er følgelig ikke omfattet af de anførte bestemmelser, hvorfor anbringendets første led er ugrundet.

Vurdering

14. I henhold til artikel 225 EF og artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen

er appel begrænset til retsspørgsmål. Den kan alene støttes på, at Retten har overtrådt visse retsregler, idet enhver bedømmelse af faktisk karakter er udelukket [2]. Når Retten har fastlagt de faktiske omstændigheder og udledt retsfølger heraf, er Domstolen kompetent til i medfør af artikel 225 EF at efterprøve disse [3].

15. Afgrænsningen mellem faktiske omstændigheder og retsspørgsmål er særlig vanskelig, når de relevante omstændigheder foreligger i form af indholdet af et dokument. Denne vanskelighed foreligger i denne sag: Vurderingen af, om det pågældende anbringende kan antages til realitetsbehandling, afhænger af, om dette anbringende i overensstemmelse med vedtægtens artikel 90, stk. 2, allerede blev fremført under den administrative procedure [4]. Vurderingen af det retlige spørgsmål om antagelse til realitetsbehandling afhænger således af, om anbringendet faktisk figurerede i klagen som omhandlet i vedtægtens artikel 90, stk. 2.

16. Retten fastslog herom, at sagsøgeren ikke havde påberåbt sig vedtægtens artikel 24, stk. 3 og 4, i sin klage. Der kan således være tale om en faktisk omstændighed, som Domstolen ikke kan efterprøve — medmindre de faktiske omstændigheder er forkert gengivet. Retten fastslog endvidere, at klagen, uanset om Kommissionen ved klagens behandling havde »indtaget en smidig holdning«, ikke indeholdt noget som helst element, hvoraf det havde kunnet udledes, at sagsøgeren havde til hensigt at påberåbe sig dette anbringende. Jeg må derfor tage stilling til, om dette ligeledes skal betragtes som en faktisk omstændighed, hvilket først kan afgøres efter en fortolkning af den pågældende klage.

17. Domstolen har tidligere haft lejlighed til at udtale sig om tilsvarende afgrænsninger for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt et anbringende kan admitteres. I SFEI-dommen [5] fastslog Domstolen, til forskel fra generaladvokatens opfattelse, at en skrivelse om afvisning af en klage måtte anses for et retsspørgsmål, ikke en faktisk omstændighed. Også i Vidrányi-dommen [6] antog Domstolen, at den vurdering af faktiske omstændigheder — som det tilkommer Domstolen at foretage — omfatter spørgsmålet om, hvorvidt et bestemt dokument skal betragtes som værende af lægelig eller anden karakter. Denne kvalificering var nemlig afgørende for den berørte tjenestemands ret til aktindsigt.

2 — Jf. kendelse af 6.10.1997, sag C-55/97 P, AIUFFASS og AKT mod Kommissionen, Sml. I, s. 5383, præmis 13.

3 — Kendelse af 16.7.1998, sag C-252/97 P, N. mod Kommissionen, Sml. I, s. 4871, præmis 15, samt de der anførte domme.

4 — Den såkaldte regel om, at der skal være overensstemmelse mellem den administrative klage og søgsmålet, jf. f.eks. dom af 9.7.1997, sag T-4/96, s. mod Domstolen, Sml. II, s. 1125, Sml.Pers. I-A, s. 179, og II, s. 533, præmis 98.

5 — Dom af 16.6.1994, sag C-39/93 P, Sml. I, s. 2681.

6 — Dom af 1.10.1991, sag C-283/90 P, Sml. I, s. 4339.

18. I en anden sag antog Domstolen åbenbart, at indholdet af et dokument udgjorde en faktisk omstændighed, der ikke som sådan er undergivet Domstolens kontrol under en appelsag: I dommen i sagen F. mod Kommissionen [7] fastslog Domstolen nemlig, at spørgsmålet om, hvorvidt en bestemt skrivelse var en præciserende skrivelse eller en klage, henhørte under sagens faktiske omstændigheder, som ikke kan anfægtes under en appelsag.

19. Der kan følgelig ikke af praksis udledes klare afgrænsningskriterier, når de faktiske omstændigheder, der foreligger til vurdering, udgøres af indholdet af et dokument. Herved kan det være afgørende, om Retten — eventuelt ved fortolkning — har foretaget en umiddelbar retlig vurdering af skrivelsens indhold, eller om den alene har taget dens indhold til efterretning. Konkret anvendt er en sådan sondring imidlertid næppe til nogen hjælp: I sagen F. mod Kommissionen [8] skulle der tages stilling til spørgsmålet om at afvise det anbringende, der støttedes på skrivelsens retlige karakter, idet skrivelsen også havde kunnet fortolkes således, at Retten havde foretaget en urigtig fortolkning af det retlige begreb klage. Domstolens afgørelse af dette spørgsmål kan imidlertid være begrundet i den omstændighed, at sagsøgerens egentlige formål med dette argument var at omgå den præklusive klagefrist. Ud fra dette aspekt må dommen imidlertid anses for en særlig afgørelse.

7 — Dom af 8.4.1992, sag C-346/90 P, Sml. I, s. 2691.
8 — Anført ovenfor i fodnote 7.

20. I denne sag er formålet med en fortolkning af den pågældende klage at fastslå, om et bestemt klagepunkt er blevet gjort gældende under den administrative procedure. I denne forbindelse kan man i overensstemmelse med det af Kommissionen anførte forledes til at antage, at dette led af anbringendet udgør en indsigelse mod Rettens konstatering af de faktiske omstændigheder, og at appellen følgelig må forkastes.

21. Den nære sammenhæng mellem faktiske og retlige spørgsmål i denne sag taler imod denne antagelse: Da det åbenbart ikke i klagen blev gjort direkte gældende, at der forelå en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24, stk. 3 og 4, påhvilede det Retten — ved at anlægge »en smidig holdning« — at efterprøve, om klagen også angik den pågældende bestemmelse. Da vedtægtens artikel 24 imidlertid ikke nævner mobilitet, men alene »faglig videreuddannelse«, forudsætter denne prøvelse ligeledes, at der foretages en fortolkning af vedtægtens artikel 24, stk. 3 og 4.

22. Det påhvilede ganske vist ikke Retten på dette stadium af sagen at træffe endelig afgørelse om, hvorvidt vedtægtens artikel 24 skulle fortolkes således, at det deri omhandlede begreb »faglig videreuddannelse« af tjenestemænd tillige omfatter den udvidelse af kundskaber, der indgår i en mobilitet — hvilket sagsøgeren ubestridt har gjort gældende. Retten skulle derimod vurdere, om sammenhængen mellem artikel 24 og den argumentation, der var anført i klagen, var tilstrækkelig klar. Dette

afviste Retten, hvilket imidlertid indebærer, at Retten i hvert fald har truffet en foreløbig afgørelse om, hvorvidt det er relevant at inddrage artikel 24 i relation til mobilitet.

23. På denne baggrund forekommer det derfor relevant at lade Rettens fastlæggelse af de retlige omstændigheder være undergivet en kontrol fra Domstolen. Når henses til de omstændigheder, der lå til grund i sagen F. mod Kommissionen [9], bemærkes, at den i nævnte sag åbenbart bærende begrundelse for den trufne afgrænsning — nemlig risikoen for en omgåelse af fristen — ikke foreligger i denne sag.

24. På denne baggrund og da der savnes et klart afgrænsningskriterium mellem faktiske og retlige spørgsmål, foreslår jeg Domstolen, at dette led af anbringendet admitteres.

25. Jeg skal herefter undersøge, om Rettens betragtninger i præmis 37 i den appellerede dom er retligt forkerte og selvmodsigende. Det er herved navnlig spørgsmålet, om sammenhængen mellem den argumentation, der er anført i klagen, og vedtægtens artikel 24, stk. 3 og 4, er tilstrækkelig klar.

9 — Anført ovenfor i fodnote 7.

26. Ifølge de faktiske omstændigheder, som Retten har lagt til grund, har dette navnlig støtte i det forhold, at der i klagen i overensstemmelse med formuleringen af vedtægtens artikel 24, stk. 4, [10] i den franske sprogversion, henvises til »déroulement de la carrière«. Endvidere henviste appellanten tydeligt i sin klage til de omfattende udvidelser af hans kompetence og kundskaber, som var affødt af hans mobilitet.

27. Der hersker imidlertid heller ikke tvivl om, at mobilitet er et personalepolitisk formål for Kommissionen, der ikke udtrykkeligt er hjemlet i vedtægten. Under retsmødet understregede Kommissionen med rette, at den faglige videreuddannelse i form af deltagelse i efteruddannelseskurser og seminarer vedrører mobiliteten, for så vidt som begge tjener til en udvidelse af den pågældendes kompetence og kundskaber. Omvendt må det spørgsmål, om det heraf kan sluttes, at mobilitet kan henføres under begrebet faglig videreuddannelse, behandles nærmere.

28. Hverken bestemmelsens ordlyd eller tilblivelseshistorie [11] giver grundlag for

10 — »Der tages også hensyn til denne videreuddannelse, for så vidt angår karriereforløbet.«

11 — Jf. Kommissionens forslag af 28.3.1969, JO C 83, s. 4, og Europa-Parlamentets stillingtagen til Kommissionens forslag, JO C 97, s. 10. Den dagældende formulering bygger på Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 1473/72 af 30.6.1972 om ændring af forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 om vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Økonomiske Fællesskaber og vilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (EFT L 160, s. 1).

denne antagelse. Dette fremgår allerede af formuleringen, »såfremt det er i deres egen interesse« og kravet om, at videreuddannelsen skal kunne »forenes med kravene om tjenestegrenenes tilfredsstillende funktion« i vedtægtens artikel 24, stk. 3. Disse begrænsninger i adgangen til videreuddannelse kan tilsyneladende ikke overføres på mobilitet.

29. En sammenligning af forskellige sproglige versioner af vedtægtens artikel 24, stk. 4, rejser endvidere tvivl om, hvorvidt denne bestemmelse overhovedet kan finde anvendelse i denne sag. Ifølge Rettens konstateringer er der i denne sag tale om en forfremmelse til lønklasse A5 — og følgelig om en forfremmelse, der *går ud over* hans karriereforløb. I den tyske sprogversion hedder det imidlertid i artikel 24, stk. 4, at der alene tages hensyn til videreuddannelsen »für das Aufsteigen innerhalb der Laufbahn«. Den tyske sprogversion kunne således indicere, at bestemmelsen ikke finder anvendelse.

30. Den franske sprogversion giver imidlertid ikke mulighed for en sådan slutning [12], mens det i den engelske version i det mindste ikke er udelukket [13].

31. Det bemærkes endvidere, at institutionerne ifølge fast retspraksis ved behandlingen af klager i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, »skal indtage en smidig holdning« [14]. I denne forbindelse bemærkes imidlertid, at appellanten har en juridisk embedseksamen, og at hans klage ifølge Rettens konstateringer indeholder en lang række præcise angivelser af formålene med Kommissionens mobilitetspolitik. Såfremt han derfor havde haft til hensigt at støtte sig på vedtægtens artikel 24, er det følgelig ikke usandsynligt, at han utvetydigt ville have henvist til denne bestemmelse. Herefter kan heller ikke kravet om, at der skal anlægges en smidig holdning, føre til, at det helhedsindtryk, som klagen giver, herved ændres.

32. På denne baggrund kunne Retten ikke være forpligtet til at fastslå en forbindelse mellem sagsøgerens argumentation i klagen og vedtægtens artikel 24.

33. Første led af dette anbringende må derfor afvises som ugrundet.

12 — »Il est tenu compte de ce perfectionennement pour le déroulement de la carrière.«

13 — »Such training and instruction shall be taken into account for purposes of promotion in their careers.« Det bemærkes, at allerede begreberne »such training and instruction« udelukker, at mobilitet kan være omfattet.

14 — Jf. dommen i sagen s. mod Domstolen, anført ovenfor i fodnote 4, præmis 99, og den deri anførte henvisning til dom af 14.3.1989, sag 133/88, Del Amo Martinez mod Parlamentet, Sml. s. 689, præmis 9 og 10.

Andet led af anbringendet vedrørende bedømmelsen af appellantens fortjenester

Argumentation

34. Appellanten gør med anbringendets andet led gældende, at Retten ikke har fastslået, at Kommissionen anlagde et klart urigtigt skøn med hensyn til hans fortjenester. Han henviser her til en angivelig selvmodsigelse i domspræmisserne: ifølge præmis 75 har Kommissionen erkendt sagsøgerens »åbenbare fortjenester«, mens det af præmis 76 fremgår, at den manglende tildeling af yderligere tillægspoints ifølge Kommissionens udsagn skyldtes sagsøgerens — i sammenligning med andre tjenestemænds — ringere fortjenester. Den manglende optagelse på listen over de mest forfremmelsesværdige tjenestemænd — og følgelig den manglende forfremmelse — skyldtes imidlertid den manglende tildeling af tillægspoints. Appellanten har anført, at Rettens konklusion i præmis 77, hvorefter det begrænsede paritetiske udvalg og forfremmelsesudvalget særligt har bedømt hans situation, er selvmodsigende, idet hans fortjenester her åbenbart er blevet bedømt forkert.

35. Ifølge Kommissionen kan dette argument ikke admitteres. Det er Kommissionens opfattelse, at præmis 87 i den appellerede dom, hvorefter »sagsøgeren [...] ikke har godtgjort, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn [...]« skal forstås således, at sagsøgeren ikke har løftet den bevisbyrde, der påhviler ham, og Kommissionen har herved understreget, at manglende beviser ikke kan være genstand for appel. Subsidiært bestrider Kommissionen, at der er tale om den påståede selvmodsigelse. Det er muligt, at en tjenestemand kan dokumentere åbenbare og anerkendte fortjenester, men at en sammenligning med andre forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester fører til, at sidstnævntes fortjenester vejer tungere ved tildeling af tillægspoints. »Klare fortjenester«, der tilskrives den pågældende tjenestemand, er endvidere heller ikke til hinder for, at denne ikke kan tilskrives yderligere fortjenester, der i givet fald kan begrunde, at den pågældende tildeles yderligere tillægspoints.

Vurdering

36. Med anbringendets andet led anfægter appellanten den appellerede doms betragtninger vedrørende vurderingen af hans fortjenester. Hans anfægtelse angår navnlig den omstændighed, at Retten ikke har fastslået, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, idet Kommissionen, selv om den anerkendte hans fortjenester, ikke i tilstrækkelig grad har taget hensyn hertil ved tildeling af tillægspoints. Dette er selvmodsigende og derfor udtryk for en retlig fejl.

37. Dette led af anbringendet må ligeledes antages til realitetsbehandling, men må anses for ugrundet.

38. Under hensyn til den ovenfor anførte sondring mellem faktiske og retlige spørgsmål [15] anfægter appellanten ikke så meget resultatet af vurderingen vedrørende hans formodede fortjenester, som de — retlige — konsekvenser, der er draget deraf.

39. Det er ganske vist ikke med urette, at Kommissionen har understreget, at den bevisbedømmelse, som Retten skal foretage til støtte for de faktiske omstændigheder, principielt ikke kan anses for et retsspørgsmål [16]. I modsætning til Kommissionen opfattelse har appellen ikke til formål at rejse tvivl om et manglende bevis, men om en manglende konstatering af et åbenbart urigtigt skøn.

40. Dette udgør imidlertid et retligt spørgsmål. I dommen af 30. marts 2000, VBA mod Florimex m.fl. [17], fastslog Domstolen, at et åbenbart urigtigt skøn rejser »spørgsmål om lovligheden af den omtvistede beslutnings indhold«. Dette er således »et anbringende om, at der er sket en overtrædelse af en retsregel vedrørende traktatens gennemførelse som omhandlet i artikel 173.«

41. Det følger heraf, at et åbenbart urigtigt skøn kan efterprøves af Domstolen [18].

42. For så vidt angår realiteten skal jeg indledningsvis erindre om de principper, som er blevet fastlagt i retspraksis med hensyn til bedømmelse af tjenestemænds fortjenester.

43. Det fremgår af fast praksis, at »[ansættelsesmyndigheden] ved vurderingen af fortjenester, der skal tages i betragtning, når der træffes afgørelse om forfremmelse i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 45, har [...] et vidt skøn, og Fællesskabets retsinstansers kontrol på dette område bør begrænses til spørgsmålet om, hvorvidt administrationen på baggrund af den fulgte fremgangsmåde og de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, kan antages at have holdt sig inden for de grænser, som ikke kan anfægtes, og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt. Retten kan derfor ikke sætte sin

15 — Jf. ovenfor, punkt 14.

16 — Dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 66. Jf. senest kendelsen i sagen N. mod Kommissionen, anført ovenfor i fodnote 3, præmis 16.

17 — Sag C-265/97 P, Sml. I, s. 2061, præmis 114.

18 — Jf. bl.a. dommen i sagen VBA mod Florimex m.fl., anført ovenfor i fodnote 17, præmis 115; jf. ligeledes kendelsen i sagen N. mod Kommissionen, anført ovenfor i fodnote 3, præmis 63.

bedømmelse af kandidaternes kvalifikationer og fortjenester i stedet for ansættelsesmyndighedens« [19]. Denne retspraksis blev indledt af Domstolen [20].

44. Det fremgår endvidere af Domstolens praksis, at ansættelsesmyndigheden ved en forfremmelsesprocedure skal træffe sit valg på grundlag af en sammenligning af de forfremmelsesværdige tjenestemænds bedømmelser og respektive fortjenester i henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, første afsnit, men at den imidlertid er beføjet til, at »foretage en sådan bedømmelse efter den fremgangsmåde eller metode, som den finder mest hensigtsmæssig« [21].

45. Administrationens skønsbeføjelse er imidlertid ikke ubegrænset: Den er »begrænset af nødvendigheden af at foretage en grundig og upartisk sammenligning af ansøgerne i overensstemmelse med princippet om ligebehandling. I praksis skal denne sammenligning ske på lige vilkår på grundlag af sammenlignelige informations- og oplysningskilder [...] Endvidere kan ansættelsesmyndigheden kun subsidiært tage hensyn til kandidaternes alder og deres anciennitet i [grad eller] tjenesten« [22].

46. Retten har endvidere fastslået, at en forudgående sammenligning af de forfremmelsesværdige tjenestemænd i hvert direktorat ikke kan overflødiggøre en korrekt sammenligning af deres fortjenester, men tværtimod hører til princippet om god forvaltning [23]. »Hver tjenestemand, der kan forfremmes, er altså berettiget til at forvente, at hans fortjenester sammenlignes med fortjenesterne hos de øvrige tjenestemænd, der kan forfremmes i den pågældende lønklasse, i forfremmelsesudvalget« [24]. »Ansættelsesmyndigheden kan desuden ikke alene gennemgå fortjenesterne hos de tjenestemænd, som er bedst placerede på de af de forskellige generaldirektorater udarbejdede lister, idet formålet med sammenligningen af samtlige de forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester herved ikke vil blive tilgodeset« [25].

47. Retten har i den pågældende del af den appellerede dom anvendt den praksis, som blev indledt af Domstolen, og som Retten fortsatte.

19 — Rettens dom af 8.5.2001, sag T-182/99, Caravelis mod Parlamentet, Sml. II, s. 1313, præmis 30, hvori henvises til dom af 27.4.1999, sag T-283/97, Thinus mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 69, og II, s. 353, præmis 42.

20 — Dom af 21.4.1983, sag 282/81, Ragusa mod Kommissionen, Sml. s. 1245, præmis 9 og 13, og af 4.2.1987, sag 324/85, Bouteiller mod Kommissionen, Sml. s. 529.

21 — Jf. Rettens dom i sagen Caravelis mod Parlamentet, anført ovenfor i fodnote 19, præmis 31, og dom af 22.2.2000, sag T-22/99, Rose mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 27, og II, s. 115, præmis 55. Jf. Domstolens tidligere dom af 1.7.1976, sag 62/75, De Wind mod Kommissionen, Sml. s. 1167, præmis 17.

22 — Dommen i sagen Caravelis mod Parlamentet, anført ovenfor i fodnote 19, præmis 32, samt den deri angivne retspraksis.

23 — Dom af 12.12.1996, sag T-130/95, x mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 603, og II, s. 1609, præmis 67, og af 13.7.1995, sag T-557/93, Rasmussen mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 199, og II, s. 603, præmis 21. Jf. senest dommen i sagen Rose mod Kommissionen, anført ovenfor i fodnote 21, præmis 56, og i sagen Caravelis mod Parlamentet, anført ovenfor i fodnote 19, præmis 32.

24 — Dommen i sagen Rose mod Kommissionen, anført ovenfor i fodnote 21, præmis 57.

25 — Samme dom, præmis 59.

48. I denne sag påhvilede det Retten at undersøge, om den sammenligning, som kræves ifølge praksis i henhold til vedtægtens artikel 45, af samtlige de forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester kunne finde sted i betragtning af de strenge regler om tildeling af tillægspoints i forfremmelsesvejledningen.

49. Retten bemærkede for det første, at spørgsmålet angik sammenligningen af sagsøgerens fortjenester i forhold til andre tjenestemænds i andre generaldirektorater — ikke i forhold til tjenestemænd i samme generaldirektorat [26]. Retten undersøgte herefter, »om Kommissionen har foretaget en sammenligning af sagsøgerens fortjenester i forhold til samtlige forfremmelsesværdige tjenestemænds« [27], samt at denne sammenligning ikke var behæftet med åbenbare urigtige skøn.

50. I denne forbindelse gennemgik Retten nøje sagsøgerens argument om, at hans manglende forfremmelse skyldtes hans mobilitet, og at han som følge af en streng anvendelse af reglerne om mobilitet i forfremmelsesvejledningen ikke var blevet tildelt tillægspoints [28].

51. Retten lagde herved til grund, at en streng anvendelse af disse regler kunne være til skade, idet det samlede antal tillægspoints afhænger af antallet af forfremmelsesværdige tjenestemænd i det pågældende generaldirektorat, hvorfor en forflyttelse af den berørte tjenestemand til et direktorat, hvor antallet af forfremmelsesværdige tjenestemænd er forskelligt, kan udelukke, at han tillægges tillægspoints [29]. Ifølge bestemmelserne i forfremmelsesvejledningen består der ikke nogen velerhvervet rettighed for en tjenestemand, såfremt han inden mobiliteten blev indstillet til forfremmelse uden at være tildelt tillægspoints [30].

52. Retten fastslår følgelig, at der foruden en streng anvendelse af forfremmelsesvejledningens regler om mobilitet tillige skal tages hensyn til eventuelle negative virkninger [31]. Dette forekommer rimeligt, idet appellanten har sandsynliggjort, at en streng anvendelse kan føre til ubillige resultater. Bortset derfra fremtræder sondringen mellem tjenestemænd med »velerhvervede rettigheder« [32] i henseende til tillægspoints og andre tjenestemænd på baggrund af vedtægtens artikel 45, stk. 1, mindre heldig.

53. Retten konstaterer herefter, at såvel det begrænsede paritetiske udvalg som for-

26 — Den appellerede doms præmis 62.
27 — Den appellerede doms præmis 63.
28 — Den appellerede doms præmis 67.
29 — Den appellerede doms præmis 68.
30 — Den appellerede doms præmis 67. Jf. navnlig den anførte bestemmelses litra a).
31 — Den appellerede doms præmis 69.
32 — I den franske originaltekst: »droits acquis«.

fremmelsesudvalget har taget hensyn til sagsøgerens særlige situation [33].

54. De selvmodsigelser, som appellanten har fremført, fremtræder her ifølge ham klart. Appellanten finder, at en sådan hensyntagen i sidste ende må anses for en umulighed, idet bedømmelsen af hans fortjenester var selvmodsigende og åbenbart forkert.

55. Hertil bemærkes, at de påståede selvmodsigelser ikke foreligger. I denne sammenhæng kan en bedømmelse af fortjenester alene være relativ. Således kan individuelle fortjenester godt være »klare«, men alligevel være ringere end andre tjenestemænds fortjenester, og følgelig ikke tilstrækkelige til at begrunde, at den pågældende tjenestemand optages på listen over de mest forfremmelsesværdige tjenestemænd. Det kan alene kræves, at Kommissionen, foruden appellantens fortjenester, tillige tager hensyn til hans særlige situation for så vidt angår tildeling af tillægspoints, efter at han var blevet indstillet til forfremmelse uden tillægspoints i sit tidligere generaldirektorat og forflyttet til et andet generaldirektorat, som rådede over et andet antal tillægspoints. Appellanten har lige så lidt krav på at blive tildelt tillægspoints, som han har på forfremmelse. Retten har korrekt undladt at sætte sin tildeling af tillægspoints i stedet for Kommissionens.

33 — Jf. resultatet i den appellerede doms præmis 77.

56. Den anfægtede afgørelse er derfor ikke på dette punkt behæftet med et åbenbart urigtigt skøn. Dette betyder imidlertid ikke, at afgørelsen i denne henseende fremtræder fuldstændig ubetænkelig. Forfremmelsesudvalget begrundede åbenbart den manglende tildeling af tillægspoints med, at sagsøgerens mobilitet ikke havde en negativ virkning. Det er beklageligt, at denne betragtning, såfremt den har haft indflydelse på ansættelsesmyndighedens afgørelse, ikke er blevet efterprøvet under sagen for Retten.

57. På grundlag af det anførte må det første punkt i anbringendets andet led forkastes.

58. For så vidt angår det andet punkt om anfægtelsen af den appellerede doms præmis 77 bemærkes, at en hensyntagen til appellantens særlige situation alene vedrører hans fortjenester i det omfang, hvor tildeling af tillægspoints afhænger af de berørte tjenestemænds fortjenester. Da sammenligningen af fortjenester imidlertid ikke er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, var Retten ikke afskåret fra at konstatere, at der var taget behørigt hensyn til sagsøgerens særlige situation. Følgelig må også dette andet punkt forkastes.

59. Det bemærkes endvidere, at en afgørelse i overensstemmelse med, hvad appellanten har påstået, i sidste ende ville føre til,

at Domstolen reelt skulle foretage en sammenligning mellem de fortjenester, som den snævrere gruppe af forfremmelsesværdige tjenestemænd besidder.

60. Henset hertil må også anbringendets andet led anses for ugrundet.

Anbringendets tredje led vedrørende sammenligningen mellem appellantens og andre tjenestemænds fortjenester

Argumentation

61. Ifølge appellanten er dommens præmisser ligeledes selvmodsigende og behæftet med retlige fejl, for så vidt som Retten fastslog, at der ikke forelå et åbenbart urigtigt skøn ved sammenligningen af sagsøgerens og en anden tjenestemand, her G.'s fortjenester.

62. Appellanten har for det første anført, at konstateringen i dommens præmis 85, hvorefter han ikke havde været i stand til at godtgøre noget åbenbart urigtigt skøn ved sammenligningen af sine egne og G.'s fortjenester, er urigtig. For det andet har han anført, at den appellerede doms præmis 84 er selvmodsigende, og følgelig udtryk for en retlig fejl, idet det dels konstateres, at sagsøgeren ikke har påstået, at hans fortjenester er større end G.'s, mens det samtidig konstateres, at han har henvist til, at han i det foregående forfremmelsesår havde en højere placering end G., og at hans fortjenester var øget siden hans forflyttelse til Generaldirektorat XXIV.

63. Kommissionen har for det første anført, at præmis 85 i den appellerede dom, hvorefter sagsøgeren ikke havde godtgjort noget åbenbart urigtigt skøn i Kommissionens svarskrift, indeholder en konstatering af sagens faktiske omstændigheder, eller i det mindste en vurdering af faktiske omstændigheder, som ikke kan være genstand for en appelsag. Det andet argument kan heller ikke admitteres, idet første punktum i præmis 84, hvori det fastslås, at sagsøgeren ikke har påstået, at hans fortjenester var større end G.'s, er udtryk for en faktisk konstatering. Præmissens andet punktum, hvorefter sagsøgeren alene har henvist til, at han i det foregående forfremmelsesår havde været bedre placeret end G, og at han siden sin forflyttelse til et nyt generaldirektorat havde opnået yderligere fortjenester, indeholder ligeledes en faktisk konstatering eller en vurdering af faktiske omstændigheder. Subsidiært finder Kommissionen, at anbringendets tredje led er ugrundet.

Vurdering

64. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt det første argument kan admitteres, henviser jeg til de tidligere anførte betragtninger [34]. For så vidt angår det andet argument bemærkes, at appellanten også her søger at udlede en retlig fejl af en påstået selvmodsigelse. Jeg finder, der må gives Kommissionen medhold i dens argument om, at begge de elementer, som indgår i sammenligningen med henblik på at fastslå den hævdede selvmodsigelse, må anses for faktiske omstændigheder. Kommissionen har også med rette understreget, at spørgsmålet om, hvorvidt appellanten har gjort visse anbringender gældende, ligeledes udgør en faktisk konstatering.

65. Heraf følger imidlertid ikke, at dette led af anbringendet skal afvises. En afvisning af dette led af anbringendet kan alene være begrundet i en retsstridig gentagelse af argumenter, der er blevet fremført ved Retten [35].

66. Denne mulighed må imidlertid forkastes af følgende grunde: I denne sag har Retten udledt en retsfølge af to led af sagsøgerens argument. Som sagsøgeren selv konstaterer, havde han gjort gældende, at han i det foregående forfremmelsesår havde været bedre placeret end en anden tjenestemand, samt at hans fortjenester siden hans forflyttelse til Generaldirektorat XXIV var blevet udvidet. Retten slutter på baggrund heraf, at sagsøgeren ikke har påstået, at hans fortjenester i Generaldirektorat XXIV var større end andre tjenestemænds i hans tidligere generaldirektorat.

67. Konklusionen om, at appellanten ikke har været i stand til at godtgøre noget åbenbart urigtigt skøn [36], bygger på denne slutning, som Retten har draget. Da et åbenbart urigtigt skøn er undergivet Domstolens kontrol, foreslår jeg, at hele tredje led af anbringendet antages til realitetsbehandling.

68. Anbringendets tredje led må imidlertid anses for ugrundet. For det første erindres om, at en tjenestemands placering i et bestemt forfremmelsesår ikke som sådan udgør en beskyttet retsstilling, idet den ikke overflødiggør en sammenligning med de fortjenester, som tjenestemænd, som kommer i betragtning det følgende år, kan fremvise [37]. På denne baggrund var appellantens og G.'s placering i et tidligere forfremmelsesår ikke afgørende. Den omstændighed, som appellanten har henvist til, hvorefter hans fortjenester var øget siden hans forflyttelse til Generaldirektorat

34 — Punkt 41.

35 — Jf. bl.a. kendelse af 26.9.1994, sag C-26/94 P, × mod Kommissionen, Sml. I, s. 4379, præmis 13.

36 — Den appellerede doms præmis 85.

37 — Jf. herved navnlig den særligt klare udtalelse i dommen i sagen Rose mod Kommissionen, anført ovenfor i fodnote 21, præmis 36, i henhold til hvilken den praksis, hvorefter tjenestemænd, der i det foregående forfremmelsesår er blevet optaget på listen over tjenestemænd, der kan forfremmes, men som ikke opnår forfremmelse, automatisk forfremmes, medmindre de har gjort sig uværdige hertil, åbenbart er i strid med vedtægtens artikel 45, stk. 1.

XXIV, er i og for sig heller ikke relevant, idet alene en sammenligning mellem hans — aktuelle — fortjenester og andre forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester i det pågældende forfremmelsesår kan være afgørende. Jeg bestrider endvidere, at mobilitet i sig selv må antages at udgøre en fortjeneste, idet denne opfattelse er helt ubegrundet.

69. Det er følgelig korrekt, når Retten antog, at sagsøgeren heller ikke i argumentationen vedrørende G. havde godtgjort noget åbenbart urigtigt skøn.

70. På grundlag af de anførte betragtninger må tredje led af anbringendet forkastes.

Fjerde led af anbringendet vedrørende princippene om ligebehandling og billighed

Argumentation

71. Appellanten gør med anbringendets fjerde del gældende, at den appellerede dom er behæftet med retlige fejl og er selvmodsigende, idet Retten heri fastslog, at der ikke var sket tilsidesættelse af princippene om ligebehandling og billighed. Han har navnlig anført, at til forskel fra, hvad der fremgår af den appellerede doms præmis 79, havde det begrænsede paritetiske udvalg og forfremmelsesudvalget ikke taget hensyn til hans fortjenester. Såfremt dette havde været tilfældet, ville han nemlig være blevet forfremmet i betragtning af hans fortjenester, som Kommissionen havde »erkendt«. Retten konstaterer blot i dommens præmis 79, at der ikke er sket tilsidesættelse af princippene om ligebehandling og billighed og henviser til, at disse organer havde overvejet, om han skulle tildeles yderligere tillægspoints. Retten havde imidlertid forinden, i præmis 67, erkendt, at et af formålene i henhold til vedtægten er at sikre, at mobiliteten ikke stiller de pågældende ringere. Dette har imidlertid ikke været tilfældet i denne sag, hvor appellanten er blevet nægtet en forfremmelse, som han ville have opnået, såfremt han ikke var blevet forflyttet. Forskelsbehandlingen består i, at en tjenestemand, som har erklæret sig rede til at blive forflyttet, herefter, som følge af den gældende ordning, uden begrundelse bliver ringere stillet end en tjenestemand, der — selv med ringere fortjenester — forbliver i sin stilling.

72. Kommissionen finder, at dette led af anbringendet ligeledes bør afvises. De kompetente organers hensyntagen til appellantens fortjenester udgør faktiske omstændigheder. I øvrigt anfægter appellanten herved en stiltiende konstatering i den appellerede doms præmis 82, hvorefter sagsøgeren heller ikke automatisk ville have opnået forfremmelse, såfremt han ikke var blevet forflyttet.

Vurdering

73. Sidste led af anbringendet må dels afvises, og er dels åbenbart ugrundet.

74. Spørgsmålet, om de kompetente organer har taget behørigt hensyn til appellantens fortjenester, henhører under sagens faktiske omstændigheder, som ikke er omfattet af Domstolens kontrol. Følgelig må dette argument, som appellanten har fremført, afvises.

75. I relation til den påståede forskelsbehandling finder jeg appellantens argument åbenbart ubegrundet. I modsætning til, hvad appellanten har anført, er der ikke sket en tilsidesættelse af det — personalepolitiske — formål om, at mobilitet ikke må føre til en ringere behandling, blot fordi appellanten ikke konkret er blevet forfremmet, trods sin mobilitet.

76. Det er åbenbart ukorrekt, når appellanten antager, at er han under alle omstændigheder ville være blevet forfremmet, såfremt han ikke var blevet forflyttet. Dertil krævedes endvidere en sammenligning af hans fortjenester i det pågældende forfremmelsesår i forhold til andre forfremmelsesværdige tjenestemænds. I denne forbindelse kan det ikke udelukkes, at visse tjenestemænds fortjenester, der eventuelt også erklærer sig rede til at blive forflyttet, havde ført til en bedre placering end hans. Appellanten har på intet tidspunkt — heller ikke under hensyntagen til hans tidligere placering på listen over forfremmelsesværdige tjenestemænd — haft et krav på forfremmelse.

77. Den skrivelse, der er nævnt i præmis 16 i en appellerede dom, fra generaldirektøren for Generaldirektorat XX, må antages at have vakt falske forventninger hos appellanten. Såfremt tjenestemænd i appellantens tidligere generaldirektorat, der i det foregående forfremmelsesår havde været lavere placeret, alene havde opnået en »automatisk« forfremmelse, fordi appellanten var blevet forflyttet til et andet generaldirektorat, som det hævdes i punkt 8.4 i appelskriftet, må det konstateres, at dette ville være en praksis, der strider mod vedtægten [38], som appellanten i henhold til fast retspraksis ikke kan påberåbe sig [39].

78. Appellanten har derfor heller ikke ret, når han påstår, at en tjenestemand som følge af den gældende ordning uden begrundelse er ringere stillet efter at have udøvet mobilitet end en tjenestemand, der — selv med ringere fortjenester — ikke har foretaget en sådan. Om en anden

38 — Jf. ovenfor, fodnote 35.

39 — Domstolens dom af 9.10.1984, sag 188/83, Witte mod Parlamentet, Sml. s. 3465, præmis 15, og af 4.7.1985, sag 134/84, Williams mod Revisionsretten, Sml. s. 2225, præmis 14; Rettens dom af 14.5.1991, sag T-30/90, Zoder mod Parlamentet, Sml. II, s. 207, præmis 26, og dommen i sagen Rose mod Kommissionen, anført ovenfor i fodnote 21, præmis 39.

tjenestemand kan fremvise ringere fortjenester, kan nemlig ikke alene udledes af, om han var ringere placeret i det foregående forfremmelsesår end appellanten. Sammenligningen af begge tjenestemænds fortjenester skal nemlig foretages i det pågældende forfremmelsesår.

79. Fjerde led af anbringendet er, i det omfang det ikke må afvises, følgelig ugrundet.

IV — Sagens omkostninger

80. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der ifølge artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Såfremt samtlige dele af appellantens anbringende enten kendes ugrundet eller afvises i overensstemmelse med nærværende forslag til afgørelse, bør appellanten betale appelsagens omkostninger.

V — Forslag til afgørelse:

81. På grundlag af de anførte betragtninger foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler sagens omkostninger.